

»Krmilar! Okrenite ladjo na desno!« In je pokazal z roko smer. Napenjal je oči; temna točka je postala jasnejša, bližala se je ladji.

V naslednjih trenutkih je kapitan ugotovil, da je ta temna točka čoln, ki ga morje premetava semintja.

Poveljnik je imel torej prav, ko mu je sporočil, da je prinčevo življenje v nevarnosti. Brez dvoma — v tem čolnu mora biti princ.

»Dečki,« je zaklical kapitan mornarjem.

»Dokažite svojo vdanost našemu knezu.

Rešitev princa — to naj bo zdaj vaše geslo!«

Mornarji niso čakali, da bi se čoln čisto približal ladji. Kakih šest jih je poskakalo v morje.

Izurjeni plavači so v kratkih minutah dosegli čoln. Bila je jadrnica naših treh mladih brodolomcev.

Tesno objeti so se tiščali skupaj, vsi trije v globoki nezavesti. Samo opica Diki je vsa preplašena in premočena pokukala iz svojega skrivališča. Ko je »Abduraman« priplul v bližino jadrnice, je opica Diki bliskoma švignila po ladji navzgor, žalostno jadikujoč nad prinčevo usodo. S krova jo je popihala naravnost v ladijsko kuhinjo.

Na krovu je postalo mahoma vse živo. Vojaki in častniki so z mrzlično napetostjo zrlí borbo mornarjev z viharjem.

Urno so spustili v morje debele vrvi, po katerih so mornarji z nadčloveškim naporom splezali s svojimi tovari na krov.

Tako so bili princ, Tonček in Francka rešeni gotove smrti v morskih valovih.

(Dalje prihodnjič.)

Živojin Cvetković

Mafi

Že deset dni brenče nad srbsko vasjo sovražna letala in bombe padajo na kmečke domove. Vsak dan porušijo po eno ali dve kolibi in često zahtevajo tudi človeških žrtev. Kadar se pojavijo na obzorju, iščejo vsa živa bitja zaščito in trepetajoč čakajo brenče, življenju tako nevarne muhe, dokler ne izginejo v daljavi. Toda kljub vsej opreznosti so prinesla letala seljakom smrt, ker niso v pravem času dosegli varnega skrivališča.

Iz te strašne dobe imamo nekaj ganljivih vzgledov velike materinske požrtvovalnosti, ko so matere zastavile lastno življenje, da rešijo nesrečne otroke, ki so nezavedajoč se nevarnosti, umirali po nedolžnem. Ali vojna je vojna; ona si ne izbira svojih žrtev.

Nekega pomladnega jutra, ko je sonce obsulo s toplimi zlatimi žarki domove, njive in trate vasi Mačkovca, so vaščani že zgodaj pohiteli na polja. Bilo je tiho, mirno jutro, podobno jutru v srečnem predvojnem času.

Tudi Stanimirka, žena poljedelca Milutina, ki je bil tačas na fronti, je pohitela na delo. Vstala je, poljubila rahlo svojega triletnega sinčka z nežnim materinskim poljubom, da bi ga ne zbudila. Oprtila si je motiko na rame ter odšla na hribček nad vasjo, da vsadi krompir. A rdečelični, zlatolasi sinek je ostal sam v hiši ter snival jutrnji otroški sen.

Nagajivi sončni žarek se je prikradel skozi okno do otrokove postelje ter begal po odeji. Svetal, nemiren in čaroben, kakor utrinek bojne sreče, je

trepetal in se polagoma vzel do otrokove glave, ki je mirno počivala na trdi slamnati blazini. A ko je došel do svetlih otrokovih kodrov, se je zapletel vanje ter jih jel zlatiti z ognjenim žarom. Spustil se je nato do otrokovih trepalnic, da bi jih odprl z nežnim ljubkovanjem. Malček se je jel stegovati, mel si je oči in jih končno odprl. Žarek je oblil tudi njegova ličeca in jih ljubko božal. A dete se je

smehljalo in jih lovilo z drobnimi prstki.

Pri tej veseli igri deček še opazil ni, da matere ni poleg njega. Sonce je nadomeščalo njo, ki ga je rodila, ki je z znojnimi kapljami na čelu kopala z motiko trdo prst in sadila krompir, da prehrani sebe in svojega sinka.

Radostna igra prebujenega otroka s sončnim žarkom še ni bila končana, ko je pretresel grom hišo od strehe do temelja. Malček se zdrzne, preplašen se ozre in zajoka:

— Mama! — — —

Kakor preplašeni so se skrili sončni žarki, soba je potemnela, a deček je plakal s tenkim žalostnim glasom:

— Mama, kje si, mama moja? — —

Stanimirka pa, zamišljena v delo na polju, ni opazila, da se je približalo vasici in pojavilo na jutrnjem nebu pet letal. Zagledala jih je šele, ko so jele padati bombe na vas. Kratke de-

tonacije so oznanjale, da so bombe zadele svoj cilj, in kmalu se je začel valiti dim iz nekaterih kmečkih hišic. Hipno se je ozrla žena s hriba na vas v dolino ter se s strahom zavedla, da gori tudi njen dom. Srce ji je vzdrhtelo v smrtni grozi in njen rezki krik je pretresel okolico:

— Sinek moj, otrok moj! —

Kakor strela, ki iz temnih oblakov švigne na zemljo, je hitela proti svojemu domu. Hiša je bila že v plamenih. Bila je krita s slamo, zato se je tem laže vnela.

In Stanimirka se je vrgla vsa zasopla v gorečo hišo. Niti trenotek ni pomislila na lastno življenjsko nevarnost, kajti njena duša je bila polna najgloblje materinske ljubezni, pripravljena tudi za največjo žrtev.

Oster in dušljiv dim je napolnil že vso hišo, vse kote, in odel otrokovo posteljo v težak oblak. Malček je nehal jokati. Tišina... In mati je iskala otroka kakor del lastnega telesa v tej peklenski temi, opotekajoč se proti malčkovi postelji. Ko so se dotaknile njene roke postelje, je zagrabila iz ogromno silo otrokovo ležišče.

Pred hišo so stali nestrpni vaščani. Čakali so dolgo, dolgo. Iz grla se jim je izvil presunljiv krik, ko so ugedali mater.

— Oj Stanimirka, ali živi? —

A Stanimirka, vsa sajasta in ožgana, je razkrila postelnino in z veličastno kretnjo pokazala prisotnim svojega sina. Ali dečkova glavica je bila bledda, oči mrtvaško zaprte.

— Sinek moj, sinek! — ga je poklicala mati, — sinek, ali živiš? Odpri oči, poglej me! —

In kakor blagoslov z neba je malček odprl svoje velike modre oči, zagledal svojo mater ter se privil v njeno naročje:

— Mama! —

Vaščani so gledali ženo, kako se smeje in joka, gledali so mater, kako objema otroka in ga poljublja. Gledali so jo ter sami zaplakali.

— O mati, mati, Bog te blagoslovi! —